

ROMANA

Emmy Grayson

Próba szerencse

Sandra Field

Velence halovány fényben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Emmy Grayson, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A ROMANA 759. eredeti címe: *Proof of Their One Hot Night*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Eötvös Anna

© *Sandra Field, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Romana 760. eredeti címe: *The Billionaire's Virgin Mistress*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 759-760. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-647-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Emmy Grayson

Próba szerencse

1. FEJEZET

Calandra Smythe érezte, ahogy valami a hasához ér. Ijedten nyitotta ki a szemét. Egy meleg, erős férfikar volt az. A következő pillanatban az ágy fölötti tükörben meglátta saját magát, és elfojtott egy sikolyt.

Vékony, éjkék selyemtakaró fedte meztelen testét, sötétbarna, hullámos haja, amelyet általában feltűzve hordott, most szétterült a párnán. Ajka duzzadt volt a csókoktól, az arca kipirult.

A mellette szintén meztelenül fekvő férfi a párnába fúrta a fejét. A tükörben csak formás fenéke, izmos háta és sötét, hullámos haja látszott. Calandrát elfogta a vágy, hogy végighúzza ujját a hátizmok között mélyen kirajzolódó gerince mentén.

Hagyd abba! – figyelmeztette magát.

A szívverése lassan megnyugodott. Hogy engedhette meg, hogy idáig jusson a dolog? Hiszen amúgy soha nem volt meggondolatlan. Máskor nem fordult elő, hogy ilyen közel engedjen magához valakit. De most olyan volt, mintha elvesztette volna az ellenőrzést a teste fölött, mintha valaki átvette volna fölötte az irányítást. Máskor jeges tekintettel mérte végig azokat, akik zaklatták. Ezzel az emberrel viszont kacéran belement a játékba.

Világos volt, hogy ha a főnöke rájön, mit tett, és főleg hogy kivel, akkor annyi a karrierjének.

Egy napsugár beszűrődött a redőnyön át a szobába. Calandra kicsúszott a férfi karja alól, és az ágy szélére ült, lába belemélyedt a vastag, puha szőnyegbe. A szoba egyik felében márványkandalló állt, a másik oldalon végig ablakok húzódtak, alattuk a Hudson folyó. Csodás kilátás nyílt innen a naplementére.

Calandra ismerte ezt a luxust – sok-sok évvel ezelőtt ő is így élt, megszámlálhatatlan mennyiségű játék és drága ruhák között, és egzotikus helyekre utazott... ám halálosan boldogtalanul.

Igyekezett elterelni a figyelmét a mögötte fekvő férfiről. Nem akarta felidézni a mellét és hasát érő érzéki csókokat, és főleg nem akart szembenézni azzal, hogy épp egy olyan férfinak adta oda az ártatlanságát, akinek a társaságát az elmúlt három évben nem sokra becsülte.

A telefonja után nyúlt, és rémülten állapította meg, hogy már fél hét van.

Adrian, a főnöke szerencsére még nem kereste. Bármilyen fantasztikus volt is ez az éjszaka, semmi nem ér annyit, hogy kockáztassa a hírnévét. Nem beszélve a szívééről.

Futó pillantással nyugtázta, hogy a mellette fekvő férfi még mindig alszik. A ráeső napfény helyenként aranyfénybe borította izmos testét.

Calandra elfordult, majd felkelt az ágyból, hogy összeszedje szanaszét heverő ruhadarabjait. El kell tűnnie, mielőtt...

– *Buenos días, Callie!* – mondta Alejandro Cabrera önelégült mosollyal.

A napfény lágy fénybe burkolta Calandra törekeny testét, hosszú lábát, finoman ívelt, hosszú nyakát. A férfi azon morfondírozott, rá tudná-e beszélni, hogy visszabújjon mellé az ágyba. Még egyszer végig akarta csókolni a nő karcsú testét, vékony vádlijától a puha ajkáig, bizonyos részeknek különös figyelmet szentelve.

De a nő feszült testtartása és a szürke szemében megjelenő aggodalom nem arról tanúskodott, hogy hajlandó lenne belemenni az előző éjszaka történetek folytatásába.

Alejandro kissé csalódott volt. Hiszen végre közel férközött ehhez az amúgy jéghidegnek tűnő, távolságtartó nőhöz. Végre meglátta a kimért manager mögött a szenvedélyes nőt, aki most forró csókjaival és kéjes sóhajaival az örületbe kergette.

Csodálatos volt csókokkal borítani a testét. Amikor pedig megtudta, hogy Calandra még szűz, még inkább vágyott rá, hogy az övé lehessen. Először odaadóan és gyengéden tette magáévá, másodsor már vadabbul és követelően, amire Calandra tüzes szenvedéllyel reagált.

Alejandro felült az ágyban, és nekitámaszkodott a fejtámlának. Calandra pillantása óhatatlanul is a férfi ágyékára tévedt, ami bőven elég volt ahhoz, hogy a teste reagáljon. Calandra pirulva

fordította el a fejét.

Alejandro csibészesen mosolygott.

– Semmi olyat nem látsz, amit eddig ne láttál volna – mondta.

– Légy szíves, ne emlékeztess rá – húzta el a száját a nő.

A férfi arca elsötétült. Nem ilyen reakcióhoz volt szokva, miután egy nővel töltötte az éjszakát. Azon morfondírozott, vajon csak képzelte-e, hogy a nő odaadó szenvedéllyel válaszol a közeledésére. Vagy ami még rosszabb, talán nem volt elég gyengéd Calandrával? De hát ez lehetetlen, hiszen amikor megtudta, hogy nem volt még férfival, és egy pillanatra megdermedt a csodálkozástól, a nő olyan emésztő vággyal húzta magára, hogy a minden önfegyelmére szüksége volt, hogy ne ragadja magával az elsőprő szenvedély.

Calandra most, mielőtt a férfi bármit is mondhatott volna, felszedte a földről a ruháját. A következő pillanatban azonban a fekete selyemanyag kiesett a kezéből. Ekkor ideges pillantást vetett a ruhadarabra, majd fölszegett állal a férfira nézett.

Szemében újból fellobbant a tűz. Meztelen vállára omló sötét hajával úgy nézett ki, mint egy Aphrodité-szobor.

– Ne bámulj így rám! – mondta a férfinak.

Alejandro ekkor Calandra melléről az arcára emelte a tekintetét, és egyenesen belenézett a nő szemébe. A tekintete üres volt, és fagyos. Alejandro-nak hirtelen összeugrott a gyomra. Arra a tűzre vágyott Calandra tekintetében, amely szenvedélyesen ott csillogott benne, amikor előző éjjel együtt hagyták el a báltermet. Most, hogy megismerte a valódi Calandrárt, csakis rá vágyott, nem pedig a hideg üzletasszonyra.

Aztán arra gondolt, hogy az egésznek valójában semmi jelentősége, hiszen még aznap délután indul a repülőgépe New Orleansba. Calandra pedig továbbra is az Alejandro bátyja által vezetett cégnek, a *Cabrera Wines*nek dolgozik majd rendezvényszervezőként. Nyilvánvaló tehát, hogy az éjszaka emléke – akármilyen csodás volt is – el fog halványulni az ő emlékezetében is, és idővel csupán egy lesz a számtalan nővel töltött éjszakák közül.

Felejtsd el, Alejandro! – gondolta magában, majd csalódott sóhajjal fordította el a tekintetét, és kinézett az ablakon.

Eredetileg tulajdonképpen nem is tervezte, hogy eljön a bátyja borbemutatójára. Most persze már nem bánta, hiszen egy hónapja, hogy utoljára lefeküdt valakivel. Bár tény, hogy akármennyire élvezte is a flörtöt Calandrával, sosem gondolta volna, hogy ő lesz a következő nő a sorban. Azt meg végképp nem, hogy Calandra még szűz.

A gondolatra újra felébredt benne az emésztő, ugyanakkor reménytelen vágy, hogy testestől-lelkestől övé legyen ez a csodás nő. Teljesen az övé. Hogy senki ne tudhassa rajta kívül, micsoda kincs rejlik a sötét ruha alatt, micsoda szenvedély bújik meg a hideg álarc mögött.

Még egyszer végigfuttatta tekintetét a nő gömbölyű vállán, érzéki hátán, hosszú lábán, mielőtt minden testrészét elfedte volna a ruha.

– Nos... – kezdte Calandra.

Alejandro elnyomott egy mosolyt, ahogy az ajkát összeszorító nőre nézett. A rideg tekintet, az elutasító testtartást látva valószínűleg minden férfi hanyatt-homlok elmenekült volna. De ő nem. Azok után, amit éjjel megtapasztalt Calandrával, amilyen szenvedéllyel a nő a dereka köré fonta hosszú lábát, ő bizony nem hisz többé a rideg álarcnak.

– Tessék? – kérdezett vissza, miközben próbált a jelenre fókuszálni.

– Köszönöm a... – kezdte a nő, aztán legyintett egyet, és megcsóválta a fejét. – Jó utat New Orleansba! – fejezte be végül.

A férfit ekkor egy váratlan és ismeretlen rossz érzés töltötte el. Alapvetően soha nem volt gondja azzal, ha egy egyéjszakai kaland után elváltak útjaik a nővel, akikkel előzőleg megosztotta az ágyát. Sőt, jobban megtalálta a hangot azokkal a nővel, akik ilyenkor önszántukból távoztak. Mindig kényelmetlenül érezte magát, ha egy nő többet remélt futó kalandnál.

Most viszont nagyon nem tetszett neki, hogy Calandra menni akar. Úgyhogy még mielőtt végig tudta volna gondolni, mi is zajlik benne, engedve az ösztöneinek felugrott, felkapott egy

joggingnadrágot és a nő után eredt, aki már elhagyta a hálósobát.

Calandra keze az apartmant bejáratú ajtajának kilincsén nyugodott, amikor Alejandro utolérte. A nő tágra nyílt szemmel nézett rá. Meztelen mellkasára meredt, aztán pirulva kapta el a tekintetét.

Aha! – gondolta a férfi. Úgy tűnik, a jégkirálynő mégsem olyan közömbös, mint ahogy mutatja.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezte Calandra. – Hiszen elköszöntem – tette hozzá jéghideg hangon.

– Udvariatlanság volna a részemről, ha nem kísérnék el a szobádba.

A nő még jobban összeszorította az ajkát.

Amióta Adrian három évvel korábban fölvette a céghez, Alejandro láthatóan örömét lelte abban, ha piszkálhatta őt valamilyen érzelmi reakció reményében. De úgy tűnt, Calandránál hiába várt bármire is. Egészen az elmúlt éjszakáig. Most Alejandro pontosan fel tudta idézni, ahogy a nő szenvedéllyel telve a nevét sóhajtja, vagy ahogy ujjait a vállába mélyeszi.

– Nem vettem ki itt szobát.

– Hogyhogy nem? – kérdezte a férfi homlokráncolva.

– Egy barátomnál alszom.

– Egy barátodnál? – kérdezte Alejandro, és elöntötte a féltékenység.

– Pontosán – válaszolta Calandra tárgyilagosan, annak ellenére, hogy a férfi hangjában egyértelműen érződött az él.

– Ismerem az illetőt? – kérdezte Alejandro.

– Nem – válaszolta Calandra határozottan.

Mégis mi zavarja? – tűnődött a férfi. Együtt töltöttek egy éjszakát. Ez más esetben elég lett volna neki, és látszólag Calandra sem vágyott többre.

A nő kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra, de Alejandro utána eredt.

– Nem kellene felvenned valamit? – kérdezte a nő, miközben ruganyos léptekkel elindult lift felé, nyomában a meztelen felsőtestű férfival.

– Így érzem jól magam. Ezenkívül semmi olyat nem látsz rajtam, amit korábban ne láttál volna, sőt ne csókolnál volna, sőt...

– Értem, nem kell tovább magyaráznod.

Amikor megjött a lift, és kinyílt az ajtaja, Alejandro szintén belépett. Hirtelen megint egészen közel álltak egymáshoz. A férfi hallotta Calandra lélegzetvételét. A levegő megtelt erotikus feszültséggel, és Alejandrót újból elöntötte a vágy, újra készen állt rá, hogy magáévá tegye a nőt.

Azt akarom, hogy az enyém legyen. Egyes-egyedül az enyém! – gondolta.

Ránézett Calandrára, de a nő továbbra is makacsul maga elé meredt. Melle kirajzolódott a ruha vékony anyaga alatt, sötét haja a hátára omlott. Alejandro alig tudta türtőztetni magát.

De a következő pillanatban megszólalt a fejében a vészcsengő, s ekkor egyik pillanatról a másikra lehiggadt.

A lift lassított, majd megállt, és kinyílt az ajtó. Calandra elindult a kijárat felé. Alejandro legszívesebben visszament volna a szobájába, hogy a rá váró repülőút előtt aludjon még egyet, de erőt vett magán, és továbbra is a nő mellett maradt, hogy legalább addig kísérje, amíg Calandra be nem száll egy taxiba.

A recepció elkerekedett szemmel nézett a félmeztelen férfira.

– Tudom, elfelejtettem felülre is felvenni valamit, megígérem, pótolom – szólt neki oda Alejandro.

Calandra közben meggyorsította a lépteit, és mire a férfi a nyomába ért, ő már kint termett a szálloda előtt, és intett egy taxisnak.

– Szabad? – kérdezte Alejandro, majd kinyitotta a hátsó ajtót a nő előtt.

– Köszönöm – válaszolta Calandra mereven.

– Szívesen.

A nő odafordult valami pikírt válasza készülve, de amikor a tekintetük találkozott, hirtelen a torkán akadt a szó. Tekintetéből egy pillanat alatt eltűnt a ridegség, és megtelt vágyakozással, meg valamilyen mély szomorúsággal, amelytől Alejandrónak majd megszakadt a szíve.

– Calandra, én... – kezdte.

De a nő a fejét csóválta, majd beszállt a taxiba.

– Viszontlátásra, Señor Cabrera – mondta végül, majd becsukta az ajtót, és a taxi elindult.

Alejandro a távolodó autó után nézett, és gyűlölte magát a mellkasát összeszorító fájdalom miatt.

Tulajdonképpen hónapok óta világos volt, hogy valami nincs rendben vele. Elege lett a véget nem érő partikból, és ha őszinte akart lenni magához, akkor be kellett vallania, hogy most már valami többre vágyik. Olyasmire, ami egész életére szól. A munkájával kapcsolatos új kihívások, a *Carbera Shipping* flottájának bővítése ugyan elterelte a figyelmét arról, milyen felszínes életet élt az utóbbi időben, de ettől még tudatában volt, hogy hiányoztak a mindennapjaiból az érzelmek.

Szakmailag egyértelmű sikereket ért el az utóbbi hetekben. Bár az apja, Javier Cabrera szokás szerint kritikával illette, az általa vezetett projekt mégis megkapta a vezetőség jóváhagyását.

A jövő tehát nagyon biztatónak tűnt. Miért van akkor mégis hiányérzete? És miért kavarta fel ennyire a Calandrával töltött éjszaka? Hiszen csak egy éjszaka volt, és persze csodás szex. De ennyi, semmi több.

Ezen morfondírozva indult vissza a szállodai apartmanjába. A recepción dolgozó nő ezúttal oda is szólt neki a hiányos öltözéke miatt. De Alejandro nem figyelt rá, mert a gondolataiba merült. Hiszen akadt épp elég megoldandó feladata: végre újra az üzleti ügyeire kell koncentrálni, no és valahogy száműznie kell a gondolataiból Calandrát.

2. FEJEZET

Négy hónappal később

Calandra körbenézett az Adrian kertjében összegyűlt társaságon. Laza összejövetel volt ez a mostani, kimondottan az üzleti elit számára, amelyhez korábban Calandra is tartozott – egészen addig, amíg Adriannek dolgozott.

Ujjai szorosan fogták a pezsgőspoharat, mintha az élete múlna rajta. A társaság tagjai színes nyári öltözékükben felszabadultan kortyolgatták az italukat, és kedélyesen beszélgettek.

Calandra azonban legszívesebben otthon lett volna Észak-Karolinában egy könyvvel és egy csésze teával, az ágyában. Nem tartozott már ide, hiszen nem dolgozik többé Adrian cégénél.

Csak néhány szót váltunk, pár perc, és aztán mehetek, biztatta magát. Nincs oka haragudni rám, gondolta, és lazított a szorításán a poháron.

Tulajdonképpen csak húga, Johanna beszélte rá, hogy eljöjjön, felébresztve a testvére lelkiismeretét Adriannel kapcsolatban.

Calandra próbálta e-mailben felvenni a kapcsolatot a férfival, próbálta felhívni, de a törekvései eredménytelenek maradtak, részben a túlbuzgó titkárnőnek köszönhetően, aki blokkolta az e-meileket, az üzeneteket pedig nyilván nem adta át.

Ezért próbálkozott Calandra azzal, hogy volt főnökének eljegyzési partiját kihasználva nyélbe üssön egy személyes találkozót Párizsban, ha már egy állásinterjú miatt úgylis Londonba kell utaznia. Abban is reménykedett, hogy ki tud csikarni Adriantól egy ajánlást az állásinterjúig.

Mit nem adott volna érte, ha egy kicsit higgadtabbnak érzi magát! Azóta, hogy előző nap landolt a gépe, folyton ideges volt, és a dolog csak még rosszabb lett, amikor már a partira készülve felvette az estélyi ruháját. Most pedig, hogy itt áll a társaság kellős közepén, olyan hevesen és hangosan dobog a szíve, hogy az az érzése, mások is hallják.

– Csodálatos, nem?

Calandra megpróbálta rendezni az arcvonásait, majd az őt megszólító hang irányába fordult. Egy magas, barna nő állt mellette, tekintetét az éjszaka fényei közt kirajzolódó Eiffel-toronyra szegezve.

– Először jár Párizsban? – kérdezte Calandra.

– Tízéves korom óta Spanyolországban élek – válaszolta a fiatal nő, és közben egészen Calandra felé fordult. – Mindig is arra vágytam, hogy egyszer láthassam ezt a várost – mondta lelkesen. Arca csupa ártatlanság volt, csupa rácsodálkozás, melyet két szemének eltérő színe – az egyik borostyánszínű volt, a másik világoskék – még inkább kiemelt.

– Annistyn a nevem, de a barátaim csak Annának hívnak – mondta a lány.

– Calandra.

– Honnan ismeri Adriánt és Everleigh-t?

– Korábban a *Cabrera Wines*nek dolgoztam – felelte Calandra.

– Tényleg? Én a Cabrera-házban lakom Granadában. Diego, a nagybátyám a főkomornyik.

Calandra mosolygott. Emlékezett az ősz hajú, kedves Diegóra.

– Ó! – mondta önkéntelenül Anna, a terasz felé pillantva. Calandra követte a tekintetét, és meglátta a teraszon Adriant és jegyesét, Everleigh-t. Olyan ideges lett, hogy szinte hallotta, ahogy ver a szíve, az ereiben lüktetett a vér. *Mi lesz, ha észrevesznek? Hívják a biztonságiakat és kidobatnak, még mielőtt elérném, amiért idejöttem?* – gondolta félelemmel telve. *Lélegezz, és szedd össze magad!* – próbálta magát nyugalomra inteni.

De Adrian és Everleigh kizárólag egymással voltak elfoglalva, még csak nem is néztek Calandra felé. De aztán egy fiatal, jóképű, szakállas férfi közeledett hozzájuk, fehér fogsora csak úgy világított, miközben mosolygott. Ahogy Adrianhez ért, a két férfi nevetve ölelte meg egymást.

Calandra pislogott. Arra gondolt, hogy egy kezén meg tudná számolni, hányszor látta Adriant

nevetni.

– Bocsáss meg – mondta ekkor hirtelen Anna, és eltűnt a kert irányában, még mielőtt Calandra válaszolhatott volna.

Calandra visszafordult a teraszon lévő három ember felé. Láta, ahogy Everleigh is odahajol a szakállas férfihoz, és arcon csókolják egymást. A hasonlóságuk alapján Calandra úgy gondolta, Antonio Cabrera lehet csak, akit lát, a Cabrera fivérek legfiatalabbika. Calandra sosem találkozott még a fiatalemberrel, hiszen Antonio korábban egyetlen céges eseményen sem jelent meg. Szemben Alejandróval, aki viszont minden rendezvényen ott volt, és sosem mulasztotta el, hogy Calandrát pizskálja, feszegetve a határokat. És mindig el is érte, amit akart, mert Calandra az ő jelenlétében sosem volt az az önálló, döntésképes, határozott nő, mint máskülönben. Folyton a férfi szavaira és közelségére vágyott.

Ismét körbenézett, de Alejandrót most sem látta sehol. Sehol sem tűnt fel a sötét, göndör fürtökkel keretezett arc, az egyszerre csibészes és csábítóan kék szempár. Calandra légzése kezdett megnyugodni. Tekintetével ekkor újra Adiant és Everleigh-t kereste. Ahogy meglátta őket, letette a poharát, és határozott léptekkel, felszegett állal megindult feléjük. Amikor elérte a teraszra vezető lépcsőt, Adrian hirtelen felé fordult. Tekintete az első másodpercben csodálkozó volt, de a következő pillanatban összeszűkül a szeme, és ridegen nézett Calandrára.

De hiszen mit is várhatott volna tőle? Akkor hagyta ott a főnökét, amikor annak a legnagyobb szüksége lett volna rá. Ráadásul nagyon szakmaiatlan volt az is, ahogy tette.

– *Buenos días*, Señor Cabrera! – mondta nyugodt hangon, majd kinyújtotta felé a kezét.

Adrian hosszan állta a tekintetét, mielőtt elfogadta volna Calandra kézfogását.

– Rég találkoztunk, Calandra. Hogy vagy?

Everleigh a könyökével oldalba bökte a férfit, majd odasúgta:

– Légy kedves, Adrian!

– Az vagyok – válaszolta a férfi. Everleigh az égnek emelte a tekintetét, majd átölelte Calandrát.

Ő egy pillanatra csodálkozva meredt maga elé. Everleigh ekkor bátorítóan végigsimított a hátán, majd széles mosollyal nézett rá.

– Te vagy Calandra Smythe, igaz? Sokat hallottam már rólad – mondta.

– Gondolom, rossz a hírem – válaszolta Calandra.

Everleigh legyintett.

– Csak Adrian verzióját ismerem. Bocsásd meg neki, hogy ilyen udvariatlan! Ráadásul az eljegyzési partinkon...

Adrian összeszorította a száját.

– Apropos, nem emlékszem, hogy láttalak volna a meghívott vendégek listáján – mondta Calandrához fordulva.

– Adrian! Ne légy már ilyen faragatlan!

– Semmi oka rá, hogy elnézést kérjen – mondta Calandra gyorsan. – Hiszen nekem kell elnézést kérnem. Úgy jöttem ide, hogy senki nem hívott meg. Ezenkívül nagyon ostobán viselkedtem, és kellemetlen helyzetbe kerültem miattam, Adrian. Nagyon sajnálom. Hagytam, hogy a magánéletem befolyjon a munkámban, és te viselted a következményeket.

Adrian hosszan nézett rá, olyan határozott tekintettel, amely sokéves tapasztalattal rendelkező, vezető üzletembereket is el tudott volna bizonytalanítani.

Calandrának nem volt ínyére a sok beszéd, főként nem a bocsánatért való esedezés, és semmiképpen nem akart a szükségesnél több időt tölteni a Cabrera család körében. De meghátrálni sem volt hajlandó.

– Rendben van, Calandra – mondta végül Adrian.

– Köszönöm – felelte ő, és egész testét elárasztotta a megkönnyebbülés.

Everleigh lábujjhegyre állt, és arcon csókolta a jegyesét.

– Tudtam, hogy képes vagy rá – mondta mosolyogva.

Calandra figyelte Adrian reakcióját, s látva ellágyuló tekintetét, összeszorult a mellkasa. Felidéződött benne a szülei viszonya: apja folyamatos félrelépése és az anyja epekedése a férje után.

A kiegyenlítetlen kapcsolat Calandra minden, szerelemmel kapcsolatos álmát összetörte. Számára a szerelem nem a boldogságot jelentette, hanem az elapadhatatlan könnyeket.

– Gratulálok nektek! Örülök a boldogságodnak, Adrian – tette hozzá. Bár valójában nem hitt sem a szerelemben, sem a házasságban, ennek ellenére őszintén a legjobbat kívánta ennek a két embernek.

– Köszönjük – válaszolta a férfi, és átölelte Everleigh-t. – Calandra, jól sejtem, hogy nem pusztán azért vagy Párizsban, hogy nekünk gratulálj? – kérdezte némi szünet után.

Itt a megfelelő pillanat! – gondolta Calandra. *Először az ajánlás az állásinterjúhoz, aztán a kérdés, hogy mi van Alejandroval,* sorolta magában Calandra a rá váró feladatokat. *Menni fog!* – biztatta magát.

– Szia, Calandra! – szólalt meg ekkor a háta mögött az a mély hang, amelytől elállt a lélegzete.

A nő ereiben lüktetett a vér az izgalomtól, a környezet zajai mintha víz alól jutottak volna el hozzá. Lassan a hang irányába fordult, miközben minden igyekezetével azon volt, hogy megőrizze a nyugalmát. A következő pillanatban találkozott tekintetük. Alejandro Cabrera volt az. A gyereke apja.

De ez a Calandra Smythe nem ugyanaz a nő volt, akit Alejandro távolodni látott a taxival a New York-i forgalomban. Az a Calandra, aki taxival menekült, sebezhető, bizonytalan nő volt, kiszolgáltatva a férfi iránt érzett vágyainak. Ez pedig, aki most itt állt Alejandroval szemben, újra a régi Calandra volt, a kimért, kifürkészhetetlen tekintetű jéghercegnő.

Alejandro azonban most már pontosan tudta, ki rejtőzik a rideg álarc mögött. Megtapasztalta a tüzet, amely a kimért, hűvös viselkedés mögött megbúvik. Ez a tűz, ez a szenvedély volt az, amely nem hagyta nyugodni a férfit, még hetekkel a New York-i éjszakájuk után sem.

Alejandro hirtelen elárasztották annak a bizonyos éjszakának az emlékei, s csupán ettől – több hónap után először – olyan vágy árasztotta el a testét, amelynek nem tudott parancsolni. Odahajolt Everleigh-hez, hogy arcon csókolja, de valójában arra használta a pillanatot, hogy minden apró részletet magába szívjon Calandrából. A nő sötét haját, amelyet a tarkóján kontyba fogott, vörös, telt ajkát, a mell alatt bővülő, bokáig érő, fekete szaténruhát. A különleges szabású, Calandra szokásos stílusától eltérő ruha romantikus külsőt kölcsönzött a nőnek.

Egy hónap telt el azóta, hogy Alejandro beírta Calandra nevét a Google-ba, azon morfondírozva, hogy mit tenne, ha megtalálná. Hogy mit mondana neki a telefonban...

Volt egy egyéjszakai kalandjuk, és Calandra három héttel később egyik napról a másikra felmondott a bátyjánál. Alejandroknak sértették a büszkeségét a Calandrával történetek, hiszen még soha nem járt úgy, hogy egy nő elmenekült volna tőle. A férfinak meggyőződése volt, hogy pusztán a büszkesége az, amely sokáig nem hagyta nyugodni. De az utóbbi hetekben már ez sem volt igaz, hiszen a munkája annyira lekötötte, hogy semmi másra nem volt energiája.

– Csodálkozom, hogy itt találkozunk – mondta, magára erőltetve régi playboy-mosolyát. – Minek köszönhető a jelenléted? – kérdezte.

Everleigh felsóhajtott.

– Ne aggódj! – mondta neki Adrian. – Ezek ketten mindig is kutya-macska barátságban voltak egymással.

De Calandra most kivételesen nem ment bele semmilyen csatározásba. Ehelyett elfordította a tekintetét, majd egyik kezével végigsimított a hasán. Egészen eddig a pillanatig nyugodtan viselkedett, de most hirtelen idegesnek tűnt.

Alejandro fürkészve nézte. Calandra volt az egyetlen nő, akinek élvezte a társaságát. Nem csak a vele való szexet, hanem a szócsatáikat is. De most érezte, hogy valami nem stimmel. Még soha nem látta őt idegesnek. Eddig mindig minden helyzetnek az ura volt. Most viszont érződött rajta, hogy feszült. Mi állhat a háttérben? Úgy tűnt, Adriennek és Everleigh-nek nem szúrta szemet a dolog. Nekik nem tűnt fel a furcsa szorongás a szemében.

– Alejandro, beszélnem kell veled – mondta ekkor Calandra. Ennek hallatán Adrian hirtelen odafordult felé, és mondani akart valamit, de Everleigh közbevágott.

– Gyere, drágám, kezdődik a tűzijáték!

– De...

– Gyere már! – mondta a menyasszony, és kézen fogva maga után húzta Adriant.

Calandra és Alejandro kettesben maradt. Hosszú percekig hallgattak, egyikük sem tudta, mit mondjon.

– Miről akarsz beszélni velem? – kérdezte végül Alejandro.

Calandra válaszra nyitotta a száját, de ebben a pillanatban fellőtték a tűzijátékot, és egy szót sem lehetett hallani a nagy durrogástól. Alejandro előbb az égre nézett, ahonnan sorra hullottak le a színesen világító rakéták, majd a testvérét kereste a tekintetével. Adrian a terasz alatt állt, szorosan magához ölelve Everleigh-t. Alejandrónak összeszorult a mellkasa a látványtól.

A hosszú távú kapcsolatot – nem beszélve a házasságról – nem neki találták ki. Azon a napon, amikor rányitotta apjára a könyvtárszoba ajtaját, kénytelen volt szembesülni vele, hogy az idős Cabrera korántsem az a távolságtartó, korrekt, morálisan megkérdőjelezhetetlen ember, akinek mindaddig hitte. Alejandro csak az anyja kedvéért volt partner abban, hogy fenntartsák a látszatot. Gyűlölte, hogy cipelnie kell a családi titkot, de az anyjáért megtette. Cserébe azzal büntette az apját, hogy rendre olyasmit tett, amit Javier, az apja mélységesen megvetett vagy elítélt. És hogy ne fájjon neki az elutasítás apja részéről, mintegy érzéstelenítőként használta az egyéjszakás kalandokat, a drága autókat, a luxuséttermi vacsorákat – csupa felszínes megoldás arra, hogy ne kelljen szembenéznie a problémáival.

A szeme sarkából Calandrára nézett. Egyértelmű volt, hogy a nő elmenekülése, majd távozása a cégtől mély sebet ütött a férfi lelkében.

– Alejandro, jól vagy? – kérdezte a nő aggódó arckifejezéssel.

– Igen, csak elmerültem a gondolataimban. Sok minden történt az elmúlt hónapokban – felelte a férfi.

– Hát, meglehetősen – válaszolta Calandra sejtelmesen mosolyogva, miközben a tűzijáték színes fényei megvilágították az arcát.

– Gyere, menjünk be, ott nyugodtabban tudunk beszélgetni – mondta a férfi. Calandra habozott egy pillanatig, de aztán bólintott. Alejandro a könyvtár felé indult. Kinyitotta a nő előtt az ajtót, előre engedte, majd bezárta maguk mögött.

– Arra a könyvtárra emlékeztet ez a szoba, amit *A szépség és a szörnyeteg*ben láttam.

– Éneklő teáskanna és bűbájjal átitatott rózsa... Ki gondolta volna, hogy ilyen filmek tetszenek neked?

Calandra szája keserű mosolyra húzódott.

– Jég, hó és egy szívtelen szörnyeteg... hiszen ez az én világom, nem igaz?

Máskor Alejandro csípős humorral reagált volna, de a nő hangjából kihallatszó szomorúság megütötte a fülét, így elmaradt az élcelődő válasz.

– Hát én egészen másképp látom – felelte végül. – Nos, miről akarsz velem beszélni? – kérdezte halkan, egészen közel hajolva a nőhöz. A lehelete súrolta Calandra arcát.

A nő ajka szétnyílt, és a férfi előrehajolt, hogy megcsókolja.

– A gyerekedről – válaszolta Calandra, és a szavai megálltak a levegőben.

Alejandro hátrahőkölt. Hallotta a szavakat, de nem értette őket.

– A mimről?

Calandra a nyakláncához emelte az egyik kezét, és olyan erővel szorította a medált, hogy az ujjai elfehéredtek.

– A gyerekedről, Alejandro. Terhes vagyok.

3. FEJEZET

Alejandro szótlánul nézett rá. A csend minden egyes pillanata kész örökkévalóságnak tűnt. Calandra pontosan tudta, mit lát a férfi szemében: semmit. Érzelmi megnyilvánulásnak a legkisebb jelét sem tudta felfedezni. Tökéletes pókerarc volt.

Pár pillanattal korábban kis híján megcsókolták egymást, és Calandra majdnem gyengének bizonyult. Legszívesebben átadta volna magát még egyszer, utoljára a vágyának, belefeledkezve a férfi csókjába. De aztán győzött a józan esze.

Ugyanakkor arra, amivel most szembesült, egyáltalán nem volt felkészülve. Mindenre számított: dühkitörésre, obszcén viccekre, csípős megjegyzésekre, bármire, de erre a hosszú hallgatásra nem. A könyvtárszobát betöltötte a néma csend, a levegő is elnehezült tőle. A hallgatás percei visszaröpítették Calandrára a gyerekkorába, a kínokkal teli reggelhez, amikor órákon át csak anyja nehéz lélegzetét hallotta.

Mondj már valamit! – gondolta magában, miközben a férfit búvólte.

Kintről behallatszottak a tűzijáték utolsó durranásai, majd felhangzott a zene.

Romantikus dallamok szóltak, éppúgy, mint azon a bizonyos estén. Calandra hiába próbálta elhessegetni annak az estének az emlékét. Minduntalan eszébe jutott a felhajtott ingujjú, sötét hajú, sármos férfi, aki iránt olyan mérhetetlen szenvedélyes vágy fogta el azon az estén.

Összeszorította a száját. *Alejandro veszélyes!* – gondolta.

A férfi végre megtörte a csendet. Kezét becsúsztatta a nadrágzsebébe, majd megszólalt:

– Nem semmi!

Calandrának lüktetett az ereiben a vér. Átrepült egy óceánt, kifizetett kétezer dollárt a repülőjegyért, majd beügyeskedte magát egy partira, ahol nem szerepelt a meghívottak listáján. Mindezt azért, hogy egy milliárdos vagyonnal rendelkező család középső, elkényeztetett fiának elmondja: gyereket vár tőle. És milyen választ kapott? Annyit, hogy „nem semmi”.

Ebben a pillanatban gyűlölte Alejandrót. Csak azért nem kezdett el kiabálni vele, mert azzal csak a saját gyengeségét árulta volna el.

Alejandro kinyitotta az erkélyajtót, és intett valakinek. Két perccel később egy pincér jelent meg a könyvtár ajtajában, a tálcáján két pezsgőspoharat egyensúlyozva. Letette a tálcát, majd távozott.

Alejandro az egyik pezsgőspohárral a kezében visszament az ablakhoz és a félfának támaszkodva lazán keresztbe tette a lábát. Úgy nézett ki, mintha egy drága pezsgőmárka reklámjából lépett volna ki.

– Nem a pénz miatt jöttem. Mindenről gondoskodni fogok. De... – kezdte a nő, ám Alejandro félbeszakította.

– Van már neve?

Calandra zavartan pislogott. Egyszerű kérdés volt, mégis váratlanul hangzott.

– Hát... összeszedtünk néhány nevet.

Alejandro hirtelen felkapta a fejét, és sötét tekintettel nézett Calandrára.

– Összeszedtetek? Mégis kicsoda?

– A húgom, Johanna és én. Együtt lakunk – felelte Calandra. A férfi erre láthatóan megkönnyebbült.

– És ha nem a pénz a kérdés, akkor mi? – kérdezte az italát nézve.

– Egyszerűen csak korrekt akartam lenni. Úgy gondoltam, kötelességem szólni neked, hogy gyerekek születnek.

Alejandro arcán egy pillanatra átfutott egy halvány mosoly, de mire a nő fürkészni kezdte volna, a mosolynak már nyoma sem volt.

– Hát ez igazán megható – mondta a férfi, majd Calandrára meredt. – És azért jöttél át Párizsba, hogy ezt közöld velem? Mégis hogy fogd ezt az egészséget bírni anyagilag?

– Ez a része nem gond – válaszolta a nő.

A férfi bizalmatlanul nézett rá.

– Hol dolgozol? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá – felelte Calandra, maga is meglepődve a szavai ridegségén. Nem értette, miért képtelen ennek a férfinak a jelenlétében laza és közömbös maradni.

Alejandrónak a szeme sem rebbent.

– Szóval most már tudod, hogy kisbabát várok tőled. És azt is, hogy majd tájékoztatlak a főbb eseményekről – mondta a nő nyugodt hangon. Furcsa volt, hogy amint kimondta a szót: „kisbaba”, azonnal bekapcsolt nála a védelmezőösztön. Holott korábban fel sem merült benne a vágy, hogy anya legyen. Amióta azonban meglátta az ultrahangkészülék képernyőjén ennek az aprócska a lénynek a szívdobogását, tudta, hogy mindent meg fog érte tenni. Akkor is, ha ez azt jelenti, hogy a saját apjától is meg kell védenie.

– Tájékoztatni fogsz a főbb eseményekről? – kérdezte Alejandro döbbenten.

– Küldök majd fotókat, meg ilyesmi. A születésnapokat meg minden egyebet megbeszélünk majd, amennyiben részt akarsz rajtuk venni. De teljesen világos számomra, hogy a te életstílusoddal nem egyeztethető össze egy gyerek, úgyhogy majd én gondoskodom mindenről – mondta Calandra, és úgy érezte, hogy végre kezd megszabadulni a hónapok óta folyamatosan ránehezedő nyomástól. Eddig nem is tudott igazán a kisbabára és az anyaságra koncentrálni, mert rettentően nyomasztotta, hogy nem beszélt még Alejandroval. De most mindent elmondott neki, amit csak akart, úgyhogy végre felszabadult.

– Itt az elérhetőségem, ha kérdések merülnének fel benned – mondta, és egy kártyát húzott elő a táskájából. Alejandro hirtelen megindult felé, majd mindössze pár centire tőle megállt. Calandra önkéntelenül is hátrálni kezdett, csak a könyvespolc állította meg.

– Ugye nem mész most el? – kérdezte Alejandro.

– De. Hiszen mindent megbeszéltünk – válaszolta a nő.

Alejandro sötét tekintettel nézett rá.

– Úgy tűnik, elég határozott elképzelésed van arról, hogyan fog zajlani ez az egész.

– Igen.

Alejandro elmosolyodott, de a mosolya kemény volt, és hideg.

– Azt viszont elfelejtetted megkérdezni, hogy én mit akarok.

– De hiszen az nyilvánvaló! – érvelt Calandra.

Alejandro fölemelte mindkét kezét, és a könyvespolcnak támaszkodott, úgy, hogy a nő a karjai fogságában találta magát. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Calandrát megcsapta a férfi illata, miközben közlőről néztek egymás szemébe.

– Nos, mit akarok, Calandra? – kérdezte mély, rekedtes hangon, amelytől Calandra öle azonnal bizseregni kezdett.

– Szabadságot – felelte.

– Belátom, hogy tényleg ez *volt* a legfontosabb számomra. Hogy azt tegyem, amit akarok, akkor, amikor akarom, és azzal, akivel akarom. De mögöttem is meglehetősen sűrű négy hónap áll, és időközben világos lett számomra, hogy a szabadságom mellett valami másra is vágyom.

– Mi másra? – kérdezte Calandra.

A férfi ekkor zsebre dugta a kezét, hátralépett, és széles mosollyal nézett a nőre.

– Részt szeretnék venni a gyerekünk életében – mondta.

Tessék? – akarta kérdezni Calandra, de egy hang sem jött ki a torkán.

– Rendben? – kérdezte Alejandro.

– Öö... – dadogott a nő.

A férfi elégedetten felnevetett.

– Ezt a napot pirossal kell megjelölnöm a naptárban – mondta vidáman. – Először fordul elő, hogy nem valami frappáns, csípős választ kapok tőled – állapította meg.

– Igen, de... – hebegett Calandra – ...vannak kötelességeid – fejezte be végül a mondatot.

Alejandro megint vészjósló tekintettel, ridegen nézett rá, és a nő kezdte magát kellemetlenül

érezni.

– Az ember változik, Calandra – jegyezte meg a férfi.

Persze, és ha ebben bízom, majd alaposan pórul járok! – gondolta a nő.

– Ez nem igazán megnyugtató – jegyezte meg.

– A múltam aggaszt? – kérdezte a férfi.

– Az újságokban láttam, mit műveltél az elmúlt négy hónapban, Alejandro. Úgyhogy nem a múltad aggaszt, hanem a jelened. Az apám ugyanilyen ember volt, mint te, és pokollá tette a gyerekkoromat. Nem fogom végignézni, hogy a saját gyerekemmel ugyanez történjen – mondta Calandra határozottan.

– Ez nem a te gyereked, hanem a miénk.

– Az én gyerekem, Alejandro, mert én fogom szeretni, felnevelni, és én fogok róla gondoskodni.

– Egymillió dollár. Vagy kettő.

– Micsoda?

– Ennyire lesz szükséged ahhoz, hogy kényelmes életet biztosíts neki.

– Csak nem gondolod, hogy ezt a gyereket meg tudod venni? – kérdezte Calandra felháborodva.

– Nem, szó sincs ilyesmiről. Csak azt teszem, amire a gyerekünknek szüksége van. És különben is, jogom van hozzá, hogy részt vegyek az életében.

Calandrának összeszorult a torka. Tisztában volt vele, hogy egy ilyen vagyonnal és hatalommal rendelkező ember, mint Alejandro, egy pillanat alatt legyőzheti őt. Semmiből nem állna neki a bíróságon elintézni a kizárólagos felügyeleti jogot.

Behunyt szemmel hajtotta le a fejét. Úgy érezte, veszített.

– Mit akarsz? – kérdezte, és következő pillanatban érezte, ahogy a férfi meleg tenyere az arcához ér. Ijedten emelte fel a fejét.

– Csak részt venni a gyerekünk életében – felelte Alejandro. Calandra válaszolni akart, de a férfi felemelte a kezét, jelezve, hogy szeretne még hozzáfűzni valamit. – Tudom, hogy fenntartásaid vannak, hiszen a kapcsolatunk némileg... viharos volt – mondta.

Calandra önkéntelenül is elmosolyodott.

– Ez elég szépítő leírása annak, hogy minden alkalommal egymás torkának estünk – felelte.

Alejandro csibészes mosolya megdobogtatta a szívét, de világos volt számára, hogy épp a testét elárasztó hormonok hatása alatt áll.

– Egészen pontosan te estél a torkomnak. Én csak örömet leltem abban, hogy piszkállak. De tulajdonképpen csak felületesen ismerjük egymást, mélyebben nem – magyarázta a férfi.

Calandra elfordította a fejét. Nem is szándékozott jobban megismerni Alejandrót, hiszen ez azt jelentette volna, hogy időt és érzelmeket fektet a kapcsolatba.

– Mi a konkrét elképzelésed? – kérdezte némi szünet után.

– Maradj itt egy éjszakára, és holnap reggel megbeszéljük – kérte Alejandro.

– És ha nemet mondok?

A férfi tekintete újból elkomorult.

– Ha nemet mondasz, bírósághoz fordulok – mondta.

Calandra egy szót sem tudott szólni az ijedtségtől. Világos volt, hogy ha Alejandro jogi útra tereli a dolgot, veszített ügye van. Elrettenve állapította meg, hogy a férfi mosolya mögött pontosan olyan kemény és szívtelen ember bújik meg, mint amilyen az apja volt. Éppen úgy manipulálja a körülötte lévőket, figyelmen kívül hagyva mások érzéseit.

Kezét ösztönösen a hasára tette. Úgy döntött, egyelőre belemegy a játszmába, hogy megértse, mi Alejandro valódi szándéka.

– Na jó, akkor maradok, és holnap megbeszéljük – mondta mereven.

– Remek!

– De szállodában fogok aludni, már ki is vettem egy szobát.

A férfi közelebb lépett hozzá. Calandra gyűlölte őt ebben a pillanatban a hatalma miatt, és legalább annyira gyűlölte amiatt is, hogy képtelen ellenállni a vonzerejének.

– Aludj inkább itt! – kérte Alejandro.

– Nem, köszönöm – felelte a nő. Hiszen az, hogy belemegy a játékba, még nem jelenti, hogy Alejandro dirigálhat neki.

– Pedig egyszerűbb lenne.

– Nemet mondtam – jelentette ki Calandra határozottan, megnyomva minden szótagot.

A férfi arcán szomorúság tükröződött, ahogy elfordította a fejét.

Nem szabad bedőlnöm neki! – gondolta a nő.

A férfi elindult az ajtó felé, mintha távozni akarna, majd az ajtóból visszafordulva várakozóan nézett rá. Calandra arra gondolt, hogy valójában ő volt az, aki el akarta hagyni a helyszínt. Tudta, hogy óvatosan kell viselkednie, mert Alejandro éles eszű és gyors, könnyen alul maradhat vele szemben.

Hogy a férfi ne érezzen elégtételt, el akart mellette menni anélkül, hogy ránézne. De ahogy mellé ért, Alejandro megfogta a kezét, és lassan a szájához emelte. Calandra tudta, hogy ki kellene húznia a kezét a férfiéből, és szitkokat kellene szórni a fejére, miközben távozik, de képtelen volt rá. Ehelyett végignézte, ahogy a férfi megcsókolja a kézfejét.

– Holnap reggel találkozunk – mondta Alejandro, majd lement a lépcsőn, és elvegyült a tömegben.

Calandra látta, ahogy itt-ott megáll, beszélgetésbe elegyedik, majd továbbmegy. Főként nők csoportjainál időzött el, aminek nem kellett volna zavarnia Calandrát. *Nem érdekel, kivel mit beszél!* – győzködte magát, azzal érvelve, hogy a férfi épp most fenyegette meg azzal, hogy bírósághoz fordul a gyerekfelügyelet ügyében.

Gazdag, nagyképű, neveletlen pasas! – gondolta Calandra, abban bízva, hogy Alejandro azonnal eláll majd mindenfajta követeléstől a gyerekekkel kapcsolatban, ha megtudja, milyen felelősséggel jár szülőnek lenni.

Ugyanakkor bármilyen észérvet hozott is fel magában a férfival szemben, a teste reakcióit, azt, hogy minden porcikája belebizsergett a férfi érintésébe, nem tudta sem elnyomni, sem felülírni.

Amikor Calandra a következő napon csengetett Adrian párizsi villájának ajtaján, egy kedves lány a személyzetből ajtót nyitott neki. Bekísérte a hatalmas hallba, majd motyogott valamit, hogy Monsieur Cabrera mindjárt jön. Calandra a következő pillanatban vitatkozó férfihangokat hallott a szomszéd szobából.

– ... hiszen fogalmad sincs, mit jelent apának lenni! – hallatszott Adrian hangja.

A válasz érthetetlen, ellenvéleményt kifejező mormogás volt, de Calandra tudta, hogy Alejandro az.

– És honnan tudod, hogy igazat mond? – kérdezte Adrian.

A férfi szavai szíven ütötték Calandrát. Alejandro válaszolt valamit, de olyan halkán beszélt, hogy nem lehetett kivenni, mit mond. Aztán pár pillanatnyi csend következett, majd becsapódott egy ajtó.

– Elment! – kiabált ki Alejandro a szomszéd szobából.

Calandra döbbsen bámult. Kivel beszél vajon Alejandro?

– Nem harapok, Calandra – mondta a férfi, amiről neki megint önkéntelenül az együtt töltött éjszaka jutott az eszébe, amikor Alejandro a mellét csókolgatta.

– Callie! – szólt ismét a férfi.

– Calandrának hívnak – felelte a nő a szoba felé tartva. Aztán az ajtóban megállt, és benézett a pazarul berendezett helyiségbe. Alejandro balra ült, meztelen felsőtesttel és kócos hajjal, sármos mosolya és az arcán megjelenő gödröcske ellenállhatatlanná tette. Bordó joggingnadrágot viselt, ölében nyitott újság feküdt.

– Néha viselsz rendes ruhát is? – kérdezte Calandra csípősen. – A bátyád azt hiszi, hazudok, ugye? – jegyezte meg.

Alejandro szélesen elmosolyodott, a szeme sarkában apró nevetőráncok jelentek meg.

– Na, pont ezt hiányoltam!

– Mit?

– A kendőzetlen stílusodat.

Nem volt épp a leglenyűgözőbb bók, Calandrát mégis melegség árasztotta el. *Miért van rám ilyen hatással?* – gondolta. *Pont olyan vagyok, mint anyám.*

– Ha éhes vagy, a szakács ma meglehetősen kitett magáért – mondta a férfi, fejével az asztal felé intve.

Calandra bólintott, és odament az asztalhoz. Időt akart nyerni, gondolkodnia kellett. Telepakolta a tányérját, majd megint a férfihoz fordult.

– Honnan tudad, hogy itt vagyok? – kérdezte.

A férfi a szemközti falon lévő tükörrre mutatott.

– Nem terveztem hallgatózni – mondta a nő, majd harapott egyet a pirítósából.

– Úgy tűnik, Adrian azt gondolja, át akarlak verni.

A férfi felől fojtott hang hallatszott. Calandra odanézett, de Alejandro az újságjába temetkezett.

– Nincs jelentősége, hogy mit gondol – mondta vállvonogatva. – Az idősebb testvér szerepét játssza. Azt szeretné, ha nem követnék el semmilyen hibát.

– Mint például, hogy elveszel feleségül? – kérdezte Calandra.

A férfi hangosan felnevetett.

– Szerintem mindketten tudjuk, hogy ez soha nem fog megtörténni – mondta.

Habár Calandrának esze ágában sem volt feleségül menni Alejandrohoz – vagy bárki máshoz –, mégis fájt neki a férfi reakciója.

– Mi tudjuk, de a bátyád nyilvánvalóan nem – felelte, és megint a pirítósába harapott. A férfi áthatóan figyelte.

– Nem kellene többet enned? – kérdezte.

– A listán, amelyen fel van sorolva, mi mindenbe nem szólhatsz bele, a második helyen az áll, hogy mennyit eszem.

– És mi áll az első helyen, ha megkérdezhetem?

– Az, hogy hogyan nevelem a gyerekeimet.

A férfinak elkomorult az arca, és összehúzta a szemét.

– Úgy érted, a gyerekünket – vágott vissza dühösen.

– Nagyon köszönöm a genetikai hozzájárulásodat, de egy pillanatig sem számoltam azzal, hogy érdekelne az apaszerep.

– Hogyhogy?

– Megszámlálhatatlan alkalommal adtad a tudtomra, hogy nincs az a pénz, amiért megnősülnél.

– Megnősülni nem tervezek. Apává válni viszont igen – mondta a férfi.

– És hogy lehet ezt a kettőt szétválasztani egymástól? – kérdezte Calandra felháborodva.

Persze a pasi, aki minden héten másik szupermodellel fekszik le, lelkesen cseréli majd a pelenkákat, mi?

A férfi hátradőlt, és az arca volt már olyan dühös.

– Miért kell mindig ilyen ridegnek lenned? – kérdezte.

Calandra szíve belesajdult a férfi megjegyzésébe. Legszívesebben megmondta volna neki, hogy ő maga sem élvezi, amikor ilyen pikírt, egyszerűen csak ilyenné tette az élet.

– Ha békén hagynál, nem kellene elviselned a jelenléteimet – mondta ehelyett.

A férfi felsóhajtott.

– Nem akartalak megbántani. Semmi tapasztalatom nincs a terhes nőkkel kapcsolatban, az olyanokkal pedig, akik az én gyerekeimet várják, végképp nincs – magyarázta.

– Tulajdonképpen döbbenetes, ha belegondolunk a múltadba.

– Te voltál az első, akinél nem vigyáztam. Volt nálam óvszer, de annyira akartalak, hogy egyszerűen nem tudtam gondolkodni – magyarázta a férfi. majd némi szünet után folytatta: – Mit szólnál, ha elmennénk sétálni?

Calandra vonakodott, de a férfi kitartó rábeszélésére végül beadta a derekát.

– Hát jó, legyen – mondta.